

Arrest

nr. 157 389 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 november 2014 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 december 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier een duurzame en stabiele relatie zou onderhouden met mevrouw De Meyer van Belgische nationaliteit en dat zij samen twee kinderen hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beweert verder ook nog dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren omdat hij de zorg op zich zou moeten nemen van zijn gezin en zijn kinderen. Ook dit element wordt niet met de nodige bewijzen gestaafd. Nogmaals dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont tevens niet aan dat zijn partner niet kan worden geholpen en dit totdat betrokkene kan terugkeren met de nodige binnenkomstdocumenten.

Betrokkene haalt verder aan dat hij niet voldoet aan de leeftijdsvereisten om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Niettegenstaande wij dit niet betwisten, toont dit gegeven vooralsnog niet aan dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag 9.2 in te dienen.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen familiebanden meer zou hebben in zijn land van herkomst en dat hij aldaar geen sociaal netwerk zou hebben. Dit element kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat de moeder van betrokkene nog steeds in Burundi verblijft. Betrokkene toont niet aan dat hij daar niet terecht zou kunnen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar zou uitmaken voor de nationale veiligheid; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij tijdens zijn verblijf zijn integratie zou hebben opgebouwd, dat zijn centrum van belangen alhier gevestigd zou zijn, dat hij alhier een opleiding heeft gevolgd, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij een aantal getuigenverklaringen en attesten kan voorleggen-hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld

(RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Aangezien de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“... De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat hij alhier een duurzame en stabiele relatie zou onderhouden met mevrouw De Meyer van Belgische nationaliteit en dat zij samen twee kinderen hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekend geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. ...”

De verzoekende partij stelt vast dat verweerster op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke aanvraag tot machtiging verblijf voor beperkte duur en de reden waarom deze aanvraag voor beperkte duur werd ingediend.

Dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld:

“... Betrokkenen haalt verder aan dat hij niet voldoet aan de leeftijdsvereisten om een aanvraag gezinshereniging in te dienen; Niettegenstaande wij dit niet betwisten, toont dit gegeven vooralsnog niet aan dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag 9.2 in te dienen. ...”

Dat evenwel van de overheid kan worden verwacht dat zij de uitdrukkelijke motieven die door de verzoekende partij worden aangehaald, in de bestreden beslissing beantwoordt en ermee rekening houdt bij de beoordeling van het verzoek.

Op geen enkele wijze wordt overwogen om welke reden aan de verzoekende partij geen kort verblijf van minder dan 2 jaar kan worden toegekend om de periode te overbruggen tussen de aanvraag art. 9bis Vw. en de aanvraag gezinshereniging.

Dat het misschien wel zo kan zijn dat een verplichte terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag te verrichten overeenkomstig art. 9, tweede lid V.W. slechts een tijdelijke scheiding met zich brengt, dit uiteraard dient te worden afgewogen tegen de periode van 22 maanden waarvoor de aanvraag tot machtiging wordt verzocht.

Indien de verzoekende partij zou verplicht worden terug te keren naar het land van herkomst is het geenszins zeker binnen welke termijn hij zou kunnen terugkeren.

Voor verzoeker zou het onduidelijk zijn wanneer hij machtiging zou verkrijgen terug te keren naar het land van herkomst en zal hij gedurende meerdere maanden gescheiden worden van zijn partner en kinderen.

Gezien tegen de achtergrond van de overbrugging van een periode van 22 maanden, voldoet deze beslissing niet aan de toets van de redelijkheid.

“... Er kan slechts sprake van de schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing, waarvan vastgesteld wordt dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen. Eenmaal evenwel vastgesteld is dat een bestuur die grens heeft overschreden, kan het besluit enkel zijn dat zulk bestuur onredelijk heeft gehandeld. ...”

(RvS nr. 220.242 10 juli 2012, <http://www.raadvst-consetat.be> (21 mei 2013))

De overheid behoorde rekening te houden met de omstandigheid dat een aanvraag tot machtiging werd verzocht voor beperkte duur, hetgeen zij niet gedaan heeft en hetgeen een overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheid, in redelijkheid wel zou doen.

In deze omstandigheden zou een redelijk bestuur dan ook verblijfsmachtiging van beperkte duur hebben afgeleverd.

Daarenboven moet ermee rekening worden gehouden dat de kinderen geboren werden op 12 januari 2014 en op datum van de aanvraag 6 maanden oud waren.

Het is voor een jong gezin, waarvan één van de partners een precair verblijf heeft, uiteraard manifest onmogelijk om de zorg voor de kinderen aan één ouder over te laten.

De financiële repercussie van de verplichting terug te keren naar het land van herkomst maakt op zich misschien geen buitengewone omstandigheid uit, het is dit wel wanneer dit wordt gezien tegen het licht van een verzoek tot verblijf voor beperkte duur.

De beperkte duur heeft wel degelijk invloed op het absoluut onmogelijk karakter van de terugkeer.

Dit dient uiteraard samengenomen te worden met het geheel van de feitelijke omstandigheden, met name ondermeer de zeer jonge leeftijd van de kinderen.

Dat daarbij ook een gedwongen terugkeer een grote onzekerheid met zich brengt nopens het moment van de terugkeer waarnaar ook praktische regeling ten aanzien van de kinderen dienen te worden geschikt die dan nog voor een onbepaalde duur zouden moeten worden genomen hetgeen, het geheel samengenomen, een absolute onmogelijkheid uitmaakt terug te keren naar het land van herkomst.

Om de onder het middel uiteengezette redenen vormt ook de verplichting tot gedwongen terugkeer een schending van art. 8 EVRM omdat de periode waarvoor de machtiging tot verblijf wordt verzocht als element in overweging dient te worden genomen.

De verplichting tot terugkeer afgezet tegen de beoogde verblijfsmachtiging voor een periode van 22 maanden is niet in overeenstemming en vormt in casu wel degelijk een schending van art. 8 EVRM.”

2.2. Vooraleer te onderzoeken of een vreemdeling, die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging kan worden toegekend in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegheid.

2.3. In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de redenen die hij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer verzoeker met zij betoog aantoonde dat het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoeker voert aan, *“Op geen enkele wijze wordt overwogen om welke reden aan de verzoekende partij geen kort verblijf van minder dan 2 jaar kan worden toegekend om de periode te overbruggen tussen de aanvraag art. 9bis Vw. en de aanvraag gezinshereniging.”* Te dezen dient de Raad op te merken dat de verwerende partij, gelet op het hierboven omschreven onderzoek dat zich opdringt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in eerste instantie dient te oordelen over en te motiveren aangaande de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Slechts indien deze worden aanvaard, quod non in casu, dient de verwerende partij te motiveren of er redenen zijn om de betrokken vreemdeling te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden, ongeacht of de aanvraag gericht is op een verblijf van onbepaalde duur of op een verblijf voor 22 maanden. Een verblijf van 22 maanden is immers ook gericht op het verwerven van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dus slechts indien de buitengewone omstandigheden zouden zijn aanvaard dient de verwerende partij te oordelen of het door verzoeker aangevoerde argument om 22 maanden te overbruggen totdat hij 18 jaar wordt zodat hij dan de nodige stappen kan zetten om de gezinsherenigingsprocedures op te starten, een grond is om de verblijfsmachtiging toe te kennen.

2.6. Blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft verzoeker gesteld, *“De verzoekende partijen voldoen evenwel niet aan de leeftijdsvereisten om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, reden waarom verzoeker onderhavig verzoek tot machtiging verblijf voor bepaalde duur indient.”* Verwerende partij motiveert dienaangaande, *“Betrokkene haalt verder aan dat hij niet voldoet aan de leeftijdsvereisten om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Niettegenstaande wij dit niet betwisten, toont dit gegeven vooralsnog niet aan dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag 9.2 in te dienen.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij motiveert aangaande de omstandigheid die verzoeker verbindt aan de aanvraag om verblijfsmachtiging voor beperkte duur, namelijk het niet voldoen aan de leeftijdsvereisten om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij op *“geen enkele wijze rekening houdt met [...] de reden waarom deze aanvraag voor beperkte duur werd ingediend.”* De Raad merkt op dat verzoeker totaal niet ingaat op de gedane beoordeling en het kennelijk onredelijk karakter ervan dan ook niet aantoonde.

2.7. Verzoeker voert aan, *“Dat het misschien wel zo kan zijn dat een verplichte terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag te verrichten overeenkomstig art. 9, tweede lid V.W. slechts een tijdelijke scheiding met zich brengt, dit uiteraard dient te worden afgewogen tegen de periode van 22 maanden waarvoor de aanvraag tot machtiging wordt verzocht.”* Verzoeker kan dergelijke verwachting niet koesteren aangezien verwerende partij in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet de verplichting heeft om elementen die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen af te wegen tegen elementen die de gegrondheid van de aanvraag of de beoogde verblijfsduur betreffen. Verzoeker heeft ook nergens in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag gesteld dat hij de bewuste afweging verlangde. Het feit dat verzoeker een overbruggingsverblijf beoogt van 22 maanden stelt hem niet vrij van het dubbel onderzoek in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook voor dergelijk beoogd verblijf moeten buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om een overbruggingsverblijf aan te vragen in het land van herkomst.

2.8. Verzoeker werpt op, *“Indien de verzoekende partij zou verplicht worden terug te keren naar het land van herkomst is het geenszins zeker binnen welke termijn hij zou kunnen terugkeren. Voor verzoeker zou het onduidelijk zijn wanneer hij machtiging zou verkrijgen terug te keren naar het land van herkomst*

en zal hij gedurende meerdere maanden gescheiden worden van zijn partner en kinderen.” Het is niet omdat er geen zekere termijn kan geplakt worden op verzoekers tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat het gaat om een tijdelijke terugkeer, kennelijk onredelijk is.

2.9. Verzoeker is van oordeel dat *“het geheel van de feitelijke omstandigheden, met name ondermeer de zeer jonge leeftijd van de kinderen”* erop wijst dat hij in de absolute onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst, doch verzoekers eigen appreciatie van zijn zaak waarbij hij amper ingaat op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de diverse aangevoerde elementen, toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

2.10. Verzoeker stelt *“De financiële repercussie van de verplichting terug te keren naar het land van herkomst maakt op zich misschien geen buitengewone omstandigheid uit, het is dit wel wanneer dit wordt gezien tegen het licht van een verzoek tot verblijf voor beperkte duur.”* Dienaangaande dient de Raad op te merken dat verzoeker de financiële repercussie van een terugkeer naar zijn land van herkomst niet heeft ingeroepen als een buitengewone omstandigheid in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag, laat staan in het licht van een verzoek tot verblijf voor beperkte duur. Er kan niet worden besloten tot de kennelijke onredelijkheid van de beslissing op grond van elementen die verzoeker niet heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.11. Met zijn overweging dat hij een praktische regeling voor de kinderen dient te vinden die dan nog voor onbepaalde duur dient te gelden kan verzoeker de gedane afweging in de bestreden beslissing *“Betrokkene toont tevens niet aan dat zijn partner niet kan worden geholpen en dit totdat betrokkene kan terugkeren met de nodige binnenkomstdocumenten”* niet onderuit halen.

2.12. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en vormt geen maatregel van gedwongen terugkeer. Verzoeker kan dan ook niet dienstig een schending van artikel 8 EVRM verbinden aan een gedwongen terugkeer.

2.13. Verzoeker toont met zijn nauwelijks uitgewerkt betoog inzake zijn aangevoerde grief betreffende artikel 8 EVRM niet aan dat de in de bestreden beslissing meermaals gedane afweging dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen slechts een tijdelijke scheiding behelst van zijn vriendin en hun kinderen, strijdig is met artikel 8 EVRM.

2.14. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.15. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Aangezien, omdat iedere motivering ontbreekt aangaande de beslissing tot onontvankelijkheid ondanks de omstandigheid dat de aanvraag betrekking heeft op een verblijf voor beperkte duur, wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

Dat op basis van de bestreden beslissing, verzoekende partij niet kan weten of het bestuur rekening heeft gehouden met het uitdrukkelijk aangevoerde argument dat de verblijfsmachtiging voor beperkte duur wordt gevraagd in het licht van een toekomstige aanvraag gezinshereniging.

“... De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, tegen haar besluit kan verweren door aan te tonen dat de tot uiting gebrachte motieven niet gegrond zijn. ...”

(RvS nr. 176.751, 13 november 2007, <http://www.raadvst-consetat.be> (4 april 2009))

“... De formele motiveringsverplichting impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. ...”

(RvS nr. 220.344 19 juli 2012, <http://www.raadvst-consetat.be> (9 april 2013))

Dat aldus de redenen waarom geen rekening werd gehouden met de specificiteit van de aanvraag voor beperkte duur, uit de bestreden beslissing dienen te blijken, hetgeen niet het geval is.

Dat om deze redenen de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.”

2.16. Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat ze niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA